

gescheiden leefden, en dit in het verlangen zóó door te gaan en elkaar niet meer te verlaten. Vele architecten althans hebben begrepen dat de sculptuur voor hen een groot probleem is om te overpeinzen en de beeldhouwers, de goede, hebben hun eerste ervaringen van de monumentaliteit en van de open lucht hier opgedaan. Dat is een groot resultaat. Uit dezen chaos kan het groote, uitgecrystalliseerde, het pure oeuvre ontstaan, dat zich al sinds 1900 tracht los te maken uit den academische warwinkel.

IV. DE DECORATIEVE KUNST

DOOR J. A. POLLONES

WIE te vroeg voor het diner komt, ziet de gastvrouw nog bezig met huishoudelijkheden, die niet voor hem bestemd waren. Veel van wat juist wel voor mij bestemd was zal ik missen nu de praktische eischen van publicatie in een maandblad mij dwingen de copy uit handen te geven vóórdat de tentoonstelling 1937 voltooid is. Ik prik maar wat in de hors-d'oeuvres. En kies daarbij eenige onderwerpen, die in aansluiting zijn bij de Exposition des Arts décoratifs 1925. Het programma omvat nu veel meer, en verscheiden landen hebben den nadruk gelegd op hun industriele of culturele ontwikkeling.

Nog juist heb ik gelegenheid gehad te kunnen constateeren in de tooverwereld der uitvindingen van het Grand Palais, dat Fernand Léger, zijn schoonheid zoekend in het mechanisch denken van onzen tijd, hier de juiste man op de juiste plaats is en voor versiering aan zijn schildertrant niets hoeft te wijzigen. Dat Gromaire in het monumentaal-decoratieve daar ook den voor hem aangewezen weg heeft gevonden. In het Palais de la Lumière werd de reusachtige wand gelaten aan den kleurenfantast Raoul Dufy; zijn tusschen ernst en kortswijl balanceerende teekening komt misschien in kleiner formaat beter tot zijn recht.

De Nederlandsche afdeeling bemoeit zich ditmaal voornamelijk met wat in wording is, en zelfs hier ter plaatse geworden is. De krul heeft zijn intrede, zijn wederintrede gedaan in de Nederlandsche sierkunst. Welkom! Men mompelt zelfs het woord: „barok”. Dit staat te bezien. En dit de inzending der Nederlandsche posterijen ten spijt, die door beeld, woord en daad de wereld verkondigt, dat wij leven in een tijd van „nieuwe zakelijkheid”. Deze inzending moeten wij om overheidsbelangstelling in kunst waardeeren; de leering ervan is, geloof ik, nu reeds voor de menigte der meeste landen overbodig geworden. Wat gaat zoo'n ontwikkeling ontzettend snel, als wij eens terugdenken aan de opinies in 1925!

Maar nu die krul; nadat wij ons zoo lang hebben uitgesloofd in waardeerings-